

[Henry Christensen.]

mere udførligt, da vi sidst behandlede sagen. Det vil den højtærede undervisningsminister meget let kunne overbevise sig om ved at læse den debat, vi havde dengang. Men ministeren undlod at gå ind på de argumenter, jeg havde for mit synspunkt, undlod en vurdering af, hvorvidt jeg har ret i, at f. eks. de store årganges problem, f. eks. dette, at man letter adgangen til en videregående uddannelse, automatisk vil få en virkning for gymnasiet. Det mener jeg fremdeles det vil, og jeg kan ikke se det rimelige i, at man ikke forsøger at tilrettelægge en udvikling på disse områder, der kan blive så jævn og så rolig som muligt.

Må jeg i denne forbindelse gøre en bemærkning til det ærede medlem hr. Per Hækkerup, der i forbindelse med både gymnasiespørgsmålet og problemet lån kontra legat sagde, at hvis man vælger at gå for langt ad lånevejen, er man ikke sikker på at opnå det, som er lovforslagets mål: at få så og så mange velbegavede fra de og de kredse til at studere. Her er måske den principielle skillelinie i vore synspunkter. Jeg har den opfattelse, at vor opgave er at sikre, at de unge, hvor de end kommer fra, kan gennemføre en uddannelse på rimelige vilkår, hvis de ønsker det, og det mener jeg f. eks. en rimelig låneordning kombineret med legater, afhængig af de forskellige muligheder indenfor de forskellige retninger, giver en rimelig mulighed for. Så kan de unge studere, hvis de vil. Heroverfor siger man: så er der måske nogle, som viger tilbage for studiet. Det er imidlertid ikke vor opgave at tvinge dem og optræde som barnepige for dem. Vor opgave er at tilvejebringe en rimelig mulighed for dem til at kunne studere, hvis de vil sætte deres egne kræfter ind på det. Har vi gjort det, så har vi også skabt det udfra et liberalt og et socialt synspunkt fornødne; herefter kan enhver ung, hvor han end kommer fra, hvis han har de fornødne evner, på rimelige vilkår få en videregående og højere uddannelse. Det synspunkt havde vi dengang, og det synspunkt har vi fremdeles.

Må jeg med hensyn til civilundervisningen og velfærdstjenesten iøvrigt sige, at også jeg er ked af, at undervisningsministeren ikke udtalte sig herom. Jeg glæder mig over de positive synspunkter, de ærede

medlemmer hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) og hr. Per Hækkerup fremsatte, og kan derefter sige til den høje regering, at der er altså ingen politiske vanskeligheder for at sikre, at den civile undervisning kan finde sted fremover i samme omfang, som det hidtil har været tilfældet, og jeg vil gerne endnu en gang efterlyse en udtalelse fra den højtærede minister om dette. Ligeledes vil jeg gerne efterlyse en udtalelse om det spørgsmål, jeg før stillede ministeren om de private skolars forhold i henhold til den vedtagne lov om vederlagsfri undervisning og skolemateriel.

Jeg vil slutte med at sige, at vi ønsker et positivt resultat på disse områder. Vi har vore principielle synspunkter, det er de samme, vi havde tidligere, og hvis ministeren måtte have et ønske om — hvad jeg i og for sig skulle mene var naturligt hos en minister — at der skal blive enighed om et resultat på dette område, tror jeg, ministeren skal lade være at forsøge at skubbe medarbejdere fra sig i den grad, som han gjorde. Vi ønsker i alt fald, at der i denne omgang må blive gjort et positivt og reelt arbejde, og så må tiden jo vise, om vi kan blive enige.

Hvidberg: Den højtærede minister talte om, at jeg skulle have frygtet en studentrekruttering udover den fra det nuværende milieu. Ærlig talt forstod jeg ikke rigtig ordet milieu i denne forbindelse, og der var flere andre ting i ministerens udtalelser, som ikke forekom mig klare i forhold til det, jeg har sagt.

Jeg har ængstet mig for, at det skulle gå på den måde, at man til skade for landbrug, handel og håndværk fik en for stor tilgang til gymnasiet. Der skal nemlig også i vore dage være teoretisk og bogligt begavede folk i landbrug og håndværk, og jeg er bange for en forskydning i samfundet. Det, jeg udtalte ønske om, var, at flere egnede unge fra det, man kalder arbejderhjem, kom ind til studierne ved vore universiteter og læreanstalter. Det er forkert, at der ikke er mere end den beskedne tilgang fra disse kredse, som der er i øjeblikket; det har vi ofte talt om. Men jeg er desværre ikke sikker på, at blot en øget økonomisk understøttelse vil være fyldestgørende; der er en række andre omstændigheder, som også gør sig gældende,